



Д. С.

На гости на луната

Луната е най-близкото до земята небесно тѣло, и интересътъ къмъ нея отъ незапомнени времена е билъ много голѣмъ. Дали тамъ, на това свѣтло-небесно тѣло, има животъ? Какви сж луннитѣ сжщества, приличъ ли на насъ, човѣцитѣ? Нѣкога хората сж вѣрвали, че на луната живѣятъ странни крилати човѣкоподобни сжщества, наречени „селенити“. Тия чудновати сжщества ужъ били открити отъ нѣкакъвъ астрономъ. Днесъ науката съ положителностъ е установила, че на луната нѣма хора, нѣма никакви живи сжщества. На нея нѣма животъ, защото тамъ нѣма въздухъ и вода.

Въ днешно време съ огромни далекогледы може да се види лунната поврѣхностъ въ много голѣми подробности. Любопитниятъ наблюдателъ вижда безкрайни равни полета, високи стрѣмни планины, кратери на отдавна угаснали вулканы. Порали това, че на луната нѣма атмосфера, която да смекчава силното действие на слънчевитѣ лъчи, нагрѣната отъ слънцето лунна поврѣхнина се силно нажежава. Въ мѣстата, които не се огрѣватъ — кждето е нощъ — сжществува студъ, какъвто е въ междувездното пространство.

Какъ биха изглеждали небесниятъ сводъ, слънцето и земята, ако бихме ги гледали отъ луната? Небето, ако